

Predica de la Krefeld, 31 septembrie 2006

Ewald Frank

[...] Laudă și mulțumiri Domnului, Dumnezeuului nostru pentru harul și bunătatea Lui, pentru tot ceea ce ne-a dăruit până acum, și pentru toate binecuvântările pe care le va mai da. El a început, El va desăvârși și noi avem făgăduința că El va fi cu noi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Iar când se va întâmpla aceasta, atunci noi vom fi răpiți la El în slavă. Și după cum este scris, cine va răbda până la sfârșit va fi încununat. Dumnezeu să ne dăruiască har ca aceasta să se îplinească.

Am câteva lucruri care pot fi spuse – poate care ar trebui să fie spuse. Mai întâi, fiți bineveniți. Un cordial bun venit tuturor, în Numele Domnului și Mântuitorului nostru iubit – celor veniți de aproape și de departe, din Europa, din Africa, de pretutindeni. Chiar și din Guadelupe avem astăzi un frate, aici. Avem un autocar din Slovacia – ei au călătorit probabil 1300 de km. Apoi avem vizitatori din Cehia, Polonia, din toată Europa de est și de vest. Chiar și din Suedia și Finlanda... da, din țările vecine Franța, Belgia, Elveția, Austria. Îi suntem recunoscători lui Dumnezeu pentru posibilitatea aceasta. România..., da, România – este aici fratele Daniel din România. De asemenea și fratele ... care a venit cu el. Dumnezeu să vă binecuvânteze pe amândoi! Mai este cineva din România? Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Noi suntem foarte recunoscători că Dumnezeu cheamă afară din toate popoarele și limbile, și putem face parte dintre aceia care cu adevărat au auzit chemarea Lui acum, și care-I răspund.

În septembrie Dumnezeu a dăruit har în călătoria din răsăritul îndepărtat – Singapore, și mai ales Malaezia, unde pur și simplu Dumnezeu a putut să facă un început nou în câteva orașe. Suntem recunoscători și pentru acest lucru. Alții au fost zidiți în credință și întăriți în Cuvântul adevărului, și s-au și bucurat. Apoi, după cum probabil ați auzit, am avut adunări mari pe Coasta de Azur, în Abidjan, unde Dumnezeu a binecuvântat cu adevărat peste măsură. Împreună cu fratele Barillier și cu fratele Leonard, ne-am bucurat. Fratele Leonard din Bruxelles a fost și el, fratele Barillier a fost, și au fost zile binecuvântate. Stadionul cuprindea 16 mii de locuri și de trei ori a fost aproape plin. Dumnezeu a dăruit mult, mult har. Aceasta se poate spune. Și, la fel ca în România... eu am scris aici... probabil vor fi câteva copii și la intrare. Noi am încercat să facem câteva fotografii. Desigur că nu este posibil să cuprinzi o asemenea mulțime într-o singură fotografie. Au fost făcute două fotografii cu aparatul meu – le-am adus cu mine. Și la fel ca în România, tot așa și în Abidjan când am văzut înaintea mea această mulțime de mii de oameni am dorit să știu cine erau. Și am întrebat și acolo câți cred din convingere Cuvântul lui Dumnezeu pentru ceasul acesta și au fost botezați în Numele Domnului Isus Hristos. Și s-au ridicat toate mâinile, fără excepție. Este cu adevărat extraordinar ce recoltă ia acasă Dumnezeu în țările africane, într-un mod deosebit. Este pur și simplu minunat. Oamenii din Europa se îndepărtează din ce în ce mai mult, și auzim despre vânzarea bisericilor în toată țara. Numărul a fost spus. Pretutindeni, în toate orașele, bisericile luterane vor fi vândute. Și uite că în Africa mii de oameni umplu stadioanele, oameni care au ascultat Cuvântul. Și trebuie să fac o observație aici. Când fratele Barillier și cu mine am fost pentru prima oară în această țară, acum 35 de ani, când am călătorit din oraș în oraș predicând Cuvântul, Dumnezeu a putut ridica frați care au purtat același

Cuvânt, care l-au semănat de-a lungul anilor. Desigur că noi am făcut acolo vizite repetate, însă o asemenea mulțime strânsă laolaltă a depășit așteptările mele. Frați și surori, avem motive întemeiate să-I mulțumim lui Dumnezeu, care cheamă afară din toate limbile, neamurile și popoarele. Noi am trăit-o în Cehia, în Slovacia – putem vedea pretutindeni că Domnul Îi cheamă pe ai Săi. Și după cum am spus-o de multe ori, oricine aude chemarea Lui acum, va auzi chemarea Lui și atunci când va suna trâmbița lui Dumnezeu și glasul arhanghelului. Oricine nu aude chemarea Lui acum, n-o va auzi nici atunci. Cine aude acum, va auzi și atunci.

Am primit apoi multe salutări... Fratele Ioan din București, trimite salutări, și scrie: „Frate Frank, cei care și-au ridicat mâinile ca să fie botezați, au venit, și botezul a putut avea loc.” Încă o mărturie minunată. Avem apoi salutări de la jumătate din lume – cu adevărat de la jumătate din lume. Și mai ales frații noștri din Africa, care în țările vorbitoare de limba franceză sunt uniți cu noi... Și îi mulțumim fratelui Alexis Barillier, și mulțumim mai ales fratelui nostru Jean Lambear care stă acolo sus și traduce.

O scurtă observație: cu mulți ani în urmă, fratele Frank a făcut o vizită în Bonn, capitala țării noastre. Și acolo tăticul lui Jean Lambear era ambasador în țara noastră. Da... Și Dumnezeu a vorbit acestui tânăr. Vizita mea la ambasadorul Coastei de Azur, cu mulți ani în urmă, a avut ca și consecință faptul că Jean Lambear astăzi nu este numai credincios, ci poate să fie și o unealtă deosebită. Nu sunt minunate căile lui Dumnezeu? Nu călăuzește Domnul minunat? Frați și surori, noi am putea depune mărturie despre cât sunt de minunate căile lui Dumnezeu în toate limbile și națiunile. Eu vorbesc întotdeauna despre cele dintâi roade. Dacă oamenii au nevoie de timp ca să se gândească dacă doresc să creadă sau nu, cu astfel de oameni Dumnezeu nu poate să facă mare lucru. Cu astfel de oameni El are numai probleme. Oricine poate să creadă din toată inima de prima dată, acela a primit un dar din partea lui Dumnezeu, pentru veșnicie. Credința este un dar din partea lui Dumnezeu, pentru veșnicie. Da... Și credința vine din Cuvânt. Cuvântul este predicat, oamenii îl aud și-l primesc.

Apoi avem aici de făcut câteva observații cu privire la timpul nostru. Și noi toți trebuie să constatăm că pe pământ nu mai este frumos. Nu mai există decență – este de neînțeles ceea ce se petrece acum pe pământ. Gândiți-vă numai: cu zece zile în urmă, la adunarea plenară a ONU, președintele Venezuelei i-a spus lui J. W. Bush: „Tu ești dracul în persoană.” Da... Președintele Venezuelei poate să-i spună pur și simplu așa ceva președintelui SUA, în adunarea plenară a ONU. Este pur și simplu de neînțeles ce se poate petrece pe pământ... Însă consecința aceluia incident este că G. Bush a fost examinat puțin. Și fac repede și această observație: Bush este membru în loja francmasonică. Și noi știm că toți cei care au un renume, sau ceva de spus pe pământ, fac parte dintr-o lojă. Dacă vorbim despre partea spirituală, atunci sunt iezuiții, în biserica catolică, și apoi avem toate lojele francmasonice. Și ei au spus ce se întâmplă când cineva vrea să intre în club: eu o citesc scurt: omul care vrea să intre, trebuie să-și dezvelească pieptul, și ei au acolo un cerc, un triunghi și Biblia. Biblia se află pe masă la intrare! Omul trebuie să-și descalțe un pantof, trebuie să se lase legat la ochi, apoi să fie condus de trei bărbați ca să depună jurământul. Există un scaun, un altar, un craniu și un sicriu – și aici trebuie depus jurământul. Iar acum țineți-vă bine: jurământul se face „în Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt.” Biblia este acolo, are loc o evlavioasă, iar oamenii se predau cu adevărat unei puteri străine. Ce să spunem la aceasta? Apostolul Ioan a scris că toată lumea zace în cel rău; va fi înșelată prin religie, politică. Lumea întreagă va fi înșelată iar Satana este domnul acestei lumi.

Acum, cu privire la Israel. Cu toții știm că Israelul este poporul de legământ ales de Dumnezeu. Dumnezeu a făcut legământul prin Avraam, Isaac și Iacov, și apoi cu Israelul, ca să aibă un popor pe pământ, care să poarte mai departe mărturia Lui, un popor căruia să-I poată

încredința Cuvântul Său, un popor cu care să poată să aibă o părtășie personală. Și acesta este de fapt scopul inițial al Dumnezeuului nostru: să aibă părtășie cu noi. Și acest lucru a început cu Avraam. Domnul Dumnezeu S-a coborât personal, El n-a trimis un înger, ci a venit personal însoțit de doi îngeri ca să stea cu Avraam, să mănânce și să bea cu el – Gen. 18.

Aici avem în cea mai nouă ediție a știrilor evanghelice că 348 de biserici de orientare evanghelică, ortodoxă, anglicană... da, cartierul general este la Geneva... Au hotărât să aibă un cuvânt de spus în Israel. Și cum este scris aici în titlu, „să se pună capăt ocupației Israelului”. Israelul n-a ocupat nimic. Israelul și-a primit înapoi țara pe care Dumnezeu le-a făgăduit-o. Avraam a fost acolo deja de acum patru mii de ani. Acum 3007 ani Ierusalimul a fost consacrat ca și capitală a Israelului. Noi stăm de partea lui Dumnezeu și de partea Israelului. Pentru noi altceva nu contează. Poate că nu este potrivit să se spună într-o adunare, dar numai pentru orientarea voastră: aici, în aceste știri evanghelice, și în „Idea Spektrum” spune că un austriac pe nume Seibel a scris un articol care merită să fie dat mai departe, care merită ca cineva să se gândească la aceasta. El a abordat problema cultului Mariei, apoi a abordat tema cunoștinței mântuirii, și după aceea a obiectat... citec: „Pentru ei, a-L primi pe Isus înseamnă să iei hostia.” Noi știm cu toții – sau sper că știm cu toții – că atunci când un catolic ia hostia, el crede că această hostie este de fapt Isus Hristos în formă trupească. Preotul face transformarea, (transsubstanțierea – n.tr.), și apoi acest om, care pune hostia pe limbă, conform credinței bisericii romane, Îl primește și acceptă pe Isus Hristos în persoană. Și asta obiectează el aici. Noi știm acest lucru pe de rost: în evanghelia după Ioan, în cap. 1 este scris: „*Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat putere să se facă copii ai lui Dumnezeu...*” Apoi el vorbește aici despre Conciliul din 1564, de după Reformă, iar în anul 2017 vor fi trecut 500 de ani de la Reformă. Noi am avut multe treziri, am vorbit despre aceasta. Ultima a fost acum o sută de ani, și cea mai din urmă a fost după al doilea război mondial. Iar acum toți se întorc în sânul bisericii mamă. Și înainte ca întoarcerea aceasta să se încheie, Dumnezeu Își cheamă afară Biserica Lui. El cheamă afară! El cheamă afară – vă rog credeți că EL CHEAMĂ AFARĂ înainte ca să aibă loc unirea definitivă!

Apoi el scrie aici: „respingerea siguranței mântuirii...” apoi urmează citatul din Conciliul de la 1564 „Blestemat să fie acela care spune că este sigur că e mântuit.” Iar sfânta Scriptură spune în Rom. 8.16: „*Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu.*” În concilii au fost întocmite numai crezuri nebiblice! Nouă nu ne trebuie nici un conciliu și nu avem nevoie de ceea ce s-a spus acolo. Deci, acest bărbat a atins cu adevărat un subiect fierbinte. Urmează punctul culminant: „Inchiziția catolică a ucis în jur de 55 de milioane de oameni în decursul istoriei, după cum a verificat chiar un iezuit.” Este un număr considerabil ... Frați și surori, nu vreau să intru în toate amănuntele, însă cu adevărat atâtea se întâmplă în religie și noi nu vom mai putea să vorbim multă vreme așa de liber.

Eu am aici două sau trei lucruri foarte importante, dar nu doresc să le amintim acum. Dar mă refer la ceea ce scrie în (revista) Idea Spektrum – eu nici n-aș îndrăzni s-o spun: eu doar citec ceea ce este scris aici: „Nu mai este o lucrare încheiată, cu un mare preot care stă la dreapta mării – Evrei 10.11-12 – care a făcut totul o dată pentru totdeauna, ci Isus al catolicismului este jertfit de repetate ori de către preoți.” Da... Și sfânta Scriptură spune în Evrei 9.12: „*odată pentru totdeauna*” S-a dat pe Sine ca jertfă și ne-a dăruit răscumpărarea prin har. Nu avem nevoie de nici un mijlocitor: El este Mijlocitorul. Nu ne trebuie un avocat: El este Avocatul. Amin și iar amin!

S-ar putea citi mai departe, dar nu pentru asta suntem aici. De exemplu, dacă eu aș spune... pentru că și povestea cu islamul face valuri mari... dacă eu aș spune public că în Coran cuvântul Allah să zicem că s-ar putea citi de zece mii de ori, dar în Biblie n-ar trebui să se găsească niciodată. Și tocmai în Biblie este scris de șase mii de ori, în toate țările islamice, Allah, în loc de Dumnezeu,

cum există în Bibliile noastre. Puteți citi: în Gen. 1 de 31 de ori găsiți „Allah”. Și deja toată lumea știe că Allah este străvechiul zeu al lunii, al babilonienilor, care dădea fertilitate vegetației. Iar când Mohamed a biruit toate celelalte triburi, a declarat pe zeul tribului său ca singurul dumnezeu adevărat! Și de atunci, toți creștinii și alții, cred că Allah și Dumnezeul nostru este același dumnezeu. Categorie nu! Categorie nu! Dumnezeul nostru este Elohim, Dumnezeul Atotputernic. Dar puteți auzi la știri: „Noi cu toții avem același Dumnezeu – evrei, creștini, musulmani.” Nu! Noi nu avem același Dumnezeu! Dumnezeul Israelului este un singur Dumnezeu, nu o trinitate, nu trei care sunt una, ci El este un singur Dumnezeu: „*Ascultă, Israele! Domnul, Dumnezeul nostru, este singurul Domn.*” Este cuvântul „echad” – unul, singur! Iar în creștinism ei spun că din veșnicie sunt trei care sunt una. Trei sunt trei, și unul este unul. Noi credem într-un singur Dumnezeu care ni s-a descoperit ca Tată în ceruri, în singurul Său Fiul zămislit, pe pământ, iar în noi prin Duhul Sfânt. Isus Hristos este Fiul zămislit al lui Dumnezeu, prin Duhul Sfânt, născut din fecioara Maria. El a venit în trup, pentru că noi suntem în trup, și în trupul Său de carne El a realizat răscumpărarea pentru noi. Și ne-a înfiat (nu ne va înfia) ci ne-a înfiat. Noi am devenit fii și fiice ale lui Dumnezeu, prin credința în Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Și așa rămâne! Noi nu vom schimba niciodată mărturia biblică, ci vom crede și vom învăța așa cum spune Scriptura, până când vine Domnul. La aceasta ne-a rânduit Dumnezeu; pentru aceasta ne-a ales: ca să-L slujim, să-L credem, și voia Lui să se poată face prin viețile noastre.

Dar, în încheierea acestei părți mai spun că amăgirea este foarte puternică: totul este amestecat și nimeni nu se mai descurcă decât dacă Dumnezeu se îndură de noi și ne dăruiește har. Altfel, nimeni nu mai găsește drumul.

Apoi ajungem la punctul următor: ce înseamnă pentru noi Cuvântul lui Dumnezeu? Totul în toate! „*Dacă Cuvântul Tău nimic n-ar prețui / Cum credința mea ar viețui? / Nu-mi pasă de lumi, o mie, / Cuvântul Tău de-l împlinesc, mă-nvie.*”

Azi vom avea și cina Domnului. Și haideți ca mai înainte să privim câteva versete. Primul este din Deuteronom 27.9-10: „*Moise și preoții din neamul Leviților au vorbit întregului Israel, și au zis: Israele, ia aminte și ascultă!*” Deci, poporul trebuia să ia aminte (să tacă) și să asculte. Trebuie să ne obișnuim și cu acest lucru: în lucrurile duhovnicești noi n-avem nimic de spus, ci trebuie să-L lăsăm pe Dumnezeu să vorbească. Poporul trebuia să tacă, să ia aminte, trebuia să asculte ce avea de spus Domnul Dumnezeu poporului Său prin Cuvântul Său.

Apoi continuă: „*Astăzi, tu te-ai făcut poporul Domnului, Dumnezeului tău.*” Frați și surori, în viața noastră sunt zile în care se întâmplă lucruri deosebite. Tot așa a fost și în cazul acesta, cu Israelul: a fost o zi deosebită. Au existat zile deosebite, de cercetare prin har din partea lui Dumnezeu. A existat încheierea legământului, darea Legii, poruncile date de Dumnezeu poporului Său. Iar aici, o zi deosebită: „*Astăzi, tu te-ai făcut poporul Domnului, Dumnezeului tău.*” Astăzi, dacă auziți glasul Lui, tăceți, luați aminte, dar ascultați ceea ce are să ne spună Domnul prin Cuvântul Său.

Astăzi suntem adunați ca o comunitate... Nevoi sunt pretutindeni. În această legătură dați-mi voie să vă citesc un cuvânt din Matei 11 de la 28-30: „*Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.*” În acest serviciu divin trebuie, și se va întâmpla ceva! Noi venim la Domnul așa cum suntem. Un serviciu divin își atinge numai atunci scopul, când toți oamenii vin la Domnul, Îi spun cererile lor, și iau acasă lucrurile pe care le-au cerut, ce au așteptat de la Domnul și au avut nevoie.

Avem aici invitația: „*Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă pentru sufletele voastre.*” Avem în mijlocul nostru frați și surori sau prieteni care încă n-au găsit

pacea cu Dumnezeu? Care n-au venit în odihna lui Dumnezeu? Atunci să se întâmple astăzi! Cuvântul crucii și al Celui Răstignit este și azi puterea lui Dumnezeu. Ascultați Cuvântul și credeți-l!

În Mat. 12 ni se spune în v. 15: „*Dar Isus, ca unul care știa lucrul acesta, a plecat de acolo.*” Pe mine mă interesează partea a doua: „*După El au mers multe noroade. El a tămăduit pe toți bolnavii.*” Așa a fost în zilele Domnului nostru. Nu cei mândri, ci cei ce aveau necazuri se adunau în jurul Domnului. Cei ce aveau necazuri, fie în exterior lor, fie în interior, se adunau în jurul Domnului. Ei simțeau că din El ieșea o putere. Și după aceea au și trăit-o cu adevărat. Aici este mai întâi invitația: „*Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați...*” și apoi „*După El au mers multe noroade. El a tămăduit pe toți bolnavii.*” Frați și surori, dacă noi Îl întâlnim pe Domnul – și acest lucru mai trebuie spus o dată – umblarea noastră cu Domnul începe în clipa când avem o întâlnire personală cu El. Experiența noastră personală de mântuire, întoarcerea noastră, nașterea noastră din nou, ca și noi să-L putem urma pe Domnul... Mulți L-au urmat, dar ascultați cu atenție: „*El a tămăduit pe toți bolnavii.*” Nu este scris că a vindecat pe mulți, ci scrie că i-a vindecat pe toți. El este Același și astăzi? Dacă-L urmăm pe Domnul Isus Hristos, atunci avem dreptul dumnezeiesc să respingem boala și să primim vindecarea. Acesta este dreptul nostru dumnezeiesc. O spun iarăși: dreptul nostru dumnezeiesc este să respingem boala. Nu ne aparține. Nu aparține trupului nostru. Respingeți-o cu o împotrivire interioară, dar prin credință să respingem boala și să primim vindecarea. De ce putem respinge boala? Pentru că nu ne aparține. Pentru că Domnul a luat-o asupra Lui. Căci Așa este scris: El a luat asupra Lui toate bolile noastre și le-a pironit pe lemnul blestemat, S-a făcut blestem pentru noi și în El noi putem avea răscumpărarea deplină, mântuirea sufletului nostru și vindecarea trupului. Ambele ne aparțin, prin lucrarea de răscumpărare încheiată pe crucea Golgotei. Deci, o întâlnire cu Domnul include a-L urma pe Domnul și apoi se împlinește „*El a tămăduit pe toți*” care L-au urmat. Noi avem dreptul dumnezeiesc să punem degetul pe textul acesta și să spunem „Doamne iubit, Tu m-ai chemat la Tine. Eu am venit la Tine trudit și împovărat, Tu mi-ai dat odihnă pentru sufletul meu, mi-ai dat pace cu Dumnezeu. Acum am nevoie de vindecare; și Tu mi-ai dat și aceasta.” Ne aparține, pe baza lucrării încheiate, de răscumpărare pe crucea Golgotei. O puteți citi de asemenea în Noul Testament, 1 Pet. 2.24-25, că în Domnul nostru s-au întâmplat ambele: răscumpărare și vindecare.

Apoi avem în Amos 3.3 cuvântul minunat: „*Cum pot doi oameni să meargă împreună dacă nu s-au întâlnit și s-au învoit?*” (mai multe traduceri diferă de Cornilescu – n.tr.) Ei s-au întâlnit, iar acum merg împreună. Aceasta este în legătură cu cuvântul care spune că Dumnezeu nu face nimic fără să-și descopere tainele Sale slujitorilor Săi proroci. Amos 3.3: „*Pot doi oameni să meargă împreună dacă nu s-au întâlnit și s-au învoit?*” Înainte ca doi inși să meargă împreună ei trebuie să se fi întâlnit. Așa stau lucrurile și între noi și Domnul. Mai întâi întâlnirea cu El... Frați și surori, nu ne folosește la nimic să citim că Enoh a umblat cu Dumnezeu. Este scris în Geneza 5.24. De altfel, Enoh a fost un bărbat căsătorit. A avut fii și fiice... Dar el a umblat cu Dumnezeu. În toate împrejurările, orice om poate umbla cu Dumnezeu dacă mai înainte a avut o întâlnire cu El, și dacă-L urmează pe calea Lui.

Ar fi multe versete pe care le-am putea citi. Chiar versetul din Evrei 11 unde este scris că Enoh a fost mutat deodată de pe pământ, fără o înștiințare prealabilă. Enoh a umblat cu Dumnezeu... Și este folosit acolo cuvântul „deodată”. „*Și n-a mai fost găsit.*” În privința timpului nostru, va fi la fel. Cine umblă acum cu Dumnezeu, în clipa revenirii lui Isus Hristos el va primi o surpriză din cer. Se va întâmpla deodată, la o clipeală. Trâmbița va suna, glasul arhanghelului se va auzi, iar morții în Hristos vor învia. Noi vom fi transformați și într-o clipită vom fi răpiți. În SUA și alte țări este învățătura care susține că morții vor învia și vor fi printre noi cel puțin 30 de

zile. Noi nu avem nevoie de învierea morților. Avem nevoie de ultima perioadă a celor vii. Morții au soarta lor. Nici un om nu mai trebuie să-și facă griji în privința lor. Despre ei este scris că Domnul îi va aduce cu El. Puteți citi în 1 Tes. 4: „*Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El.*” Nici un om nu trebuie să se mai îngrijească în privința lor. 1 Tes. 4. de la v. 13: „*Nu voim, fraților, să fiți în necunoștință despre cei ce au adormit, ca să nu vă întristați ca ceilalți, care n-au nădejde. Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El.*” Ce vrem mai mult? Acolo nu se vorbește despre învierea morților care vor fi cu noi atunci. Va fi prezent și Domnul atunci când va aduce pe cei morți cu El. Nu, frați și surori, în locul acesta nimic altceva decât Cuvântul lui Dumnezeu are ceva de spus – nu păreri omenești sau închipuiri, ci ceea ce ne-a ne-a făgăduit și ne-a făcut de cunoscut Dumnezeu în Cuvântul Său cel sfânt.

Noi am amintit deja 1 Cor. 15.50-57 unde este scris că Domnul nostru va reveni, și acolo în acel context nu este vorba de învierea morților ci spune că „*trupul acesta supus putrezirii, se va îmbrăca în neputrezire*” – cei muritori se vor îmbrăca în nemurire și vom fi transformați. Dar punctul care mai trebuie spus este acesta: fiecare învățătură greșită aduce la suprafață dezbinări și se îngrijește ca oamenii să fie duși în rătăcire. Fiecare învățătură adevărată ne unește în Duh, în Cuvânt și în Domnul, și ne aduce la unirea credinței și a cunoștinței lui Isus Hristos, Domnul nostru. Pentru noi, care avem marele privilegiu, repet – privilegiu – de a crede așa cum spune Scriptura.. Și am scris: noi nu citim numai un loc, ci mergem și la celelalte, pentru ca totul să fie confirmat, și să avem iluminat despre ce este vorba, iar după aceea să avem o privire de ansamblu, prin harul Său.

Dumnezeu a călăuzit lucrurile în acest fel... Noi am mai scris și că nu totul se găsește într-un singur loc, ci lucrurile sunt răspândite în toată Scriptura. Iar cine privește lucrurile corect, frați și surori, spun asta acum cu privire la afirmațiile fratelui Branham: el a vrut să spună numai ce spune Scriptura. Dar de exemplu dacă este vorba despre Apoc. 10, la care s-a referit el de multe ori, atunci trebuie știut că el, ca ultim sol al Bisericii, a avut dreptul să se refere la acest text. Și aici este punctul: eu nu vă spun o mare taină, dar oamenii lui Dumnezeu din Vechiul Testament au prezis lucruri care s-au întâmplat în Noul Testament. Și vă spun azi ceva: de exemplu Maleahi a prorocit: „*Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată.*” O puteți citi. Apoi ziua este descrisă ca zi de mânie, de răzbunare. Ziua Domnului este descrisă în toate detaliile... Mai ales în prorocul Isaia. Isaia 61: anul de îndurare și ziua de răzbunare a lui Dumnezeu se găsesc într-un singur verset. În Luca 4, partea a doua nu mai apare – ci numai partea întâia, și anume anul de îndurare al Domnului. Partea a doua, despre răzbunare, nu mai este scrisă. De ce? Pentru că nu se potrivea în vremea aceea. Ziua de răzbunare încă este înaintea noastră. Pe vremea aceea ne stătea în față ziua mântuirii, și numai acea perioadă a fost amintită, despre care era vorba atunci.

Apoi, dacă-l auzim pe Petru în prima sa predică în Fapte 2, el face din ziua înfricoșată o zi strălucită. Acum este rândul vostru... Da. Deschideți Biblia voastră. Deschideți... Fapte 2.20 – acolo este scris despre ziua strălucită. Cum este cu asta? Prima parte este citată foarte bine din Vechiul Testament. O citesc: Fapte 2.20: „*soarele se va preface în întuneric, și luna în sânge, înainte ca să vină ziua Domnului, ziua aceea mare și strălucită.*” În Vechiul Testament este scris „*ziua aceea mare și înfricoșată*” iar aici „*ziua aceea mare și strălucită.*” Ce este asta? Ambele exprimări sunt corecte. Pentru noi ca și credincioși este ziua strălucită, iar ceea ce vine după noi este ziua înfricoșată. Ambele sunt corecte, dar trebuie așezate corect – trebuie să fie învățate biblic pentru a arăta de unde face parte un anumit lucru, în ce context se potrivește afirmația cutare sau cutare.

Apoi continuă în 1 Cor. 1. Pavel a vorbit despre „ziua venirii Domnului nostru Isus Hristos.” El a putut s-o facă, pentru că aici este vorba despre Biserică, nu despre răzbunarea și mânia care va veni după răpire. Este vorba despre noi, credincioșii. De aceea, prima parte este răpirea, desăvârșirea noastră, apoi ziua strălucită. Pentru noi nu va fi „ziua înfricoșată” ci va fi „ziua strălucită” – „zi strălucită când Isus va reveni”. Dar eu doresc doar să spun că Petru a vorbit cu referire la Biserică, nu la sfârșit, când va veni ziua Domnului, răzbunarea Dumnezeului nostru când trupurile cerești se vor topi de mare căldură, cum este scris în 2 Pet. 3.10. Ci El vede taina Bisericii, care fusese ascunsă în Vechiul Testament, care nu fusese încă descoperită. Astfel, vedem în timpul nostru slujba fratelui Branham – vedem cum a folosit el sfânta Scriptură și cum a arătat el lucrurile ca să ne dea o introducere în planul de mântuire.

Dați-mi voie să citesc din 1 Cor. 1. Aici este scris în v. 7 și 8: „așa că nu duceți lipsă de nici un fel de dar, în așteptarea arătării Domnului nostru Isus Hristos. El vă va întări până la sfârșit, în așa fel ca să fiți fără vină în ziua venirii Domnului nostru Isus Hristos.” Adresarea este către credincioși! S-ar putea spune că se adresează Miresei. „ca să fiți fără vină în ziua venirii Domnului nostru Isus Hristos. Credincios este Dumnezeu, care v-a chemat la părtășia cu Fiul Său Isus Hristos, Domnul nostru.” Pavel le scrie asemănător și filipenilor și le arată ziua lui Isus Hristos. Și aceasta este partea strălucită a acestui subiect – ziua strălucită. Aceasta trebuie luată așa cum ne-o spune Scriptura. Eu am amintit acest lucru spre a ne fi de ajutor, ca să știm că Cuvântul lui Dumnezeu trebuie împărțit corect. Nu ajută numai repetarea unui verset, ci Cuvântul adevărului trebuie împărțit corect.

Filipeni 1.6 și apoi 9: „Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos.” „până în ziua lui Isus Hristos.” Nu până în ziua Domnului, ci „până în ziua lui Isus Hristos.” V. 9-10: „Și mă rog ca dragostea voastră să crească tot mai mult în cunoștință și orice pricepere, ca să deosebiți lucrurile alese, pentru ca să fiți curați și să nu vă poticniți până în ziua venirii lui Hristos.” Și în 2 Tes. 2 Pavel rezumă aceasta. 2 Tes. 2.1: „Cât privește venirea Domnului nostru Isus Hristos și strângerea noastră laolaltă cu El, vă rugăm, fraților, să nu vă lăsați clătinați așa de repede în mintea voastră, și să nu vă tulburați de vreun duh, nici de vreo vorbă, nici de vreo epistolă, ca venind de la noi, ca și cum ziua Domnului ar fi și venit chiar.” Vă rog, aduceți acestea laolaltă. Uneori este vorba despre ziua lui Hristos, ziua lui Isus Hristos, ziua Domnului, iar acum ambele sunt puse împreună. „Cât privește venirea Domnului nostru Isus Hristos și strângerea noastră laolaltă cu El.” Vedeți cu ce înțelepciune divină ne sunt expuse învățăturile biblice în sfânta Scriptură? Putem numai să spunem că în credințioșia Lui, Dumnezeu a purtat de grijă ca noi să nu aducem nimic de la noi. Noi nu am știut nimic, dar cum am citit în Deut. 27, „ia aminte și ascultă!” Acesta este problema cea mare din vremea asta: nimeni nu mai vrea să asculte, ci toți vor să spună ceva. Am spus-o într-o adunare mare pe Coasta de Fildes, în Abidjan – poate cu voia lui Dumnezeu vom vorbi mâine despre asta – că și Apocalipsa a fost scrisă așa cum a dat-o Dumnezeu, și toate evenimentele au fost arătate în contextul de care aparțin. Și după ce a fost totul spus, și anume despre cina de nuntă, împărăția de o mie de ani, judecata de apoi, cerul nou și pământul cel nou, urmează încă o dată în Apocalipsa 22 rezumatul: „Iată, eu vin curând și răsplata mea este cu mine.” Apoi urmează: „Și Duhul și Mireasa zic: „Vino!”” Puteți citi Apocalipsa 21, Apocalipsa 22. Acolo sunt scrise lucruri care au loc înaintea răpirii. Dacă cineva ar spune „capitolele sunt în ordine cronologică” acest lucru nu este întotdeauna posibil. Dumnezeu are o anumită ordine... Și eu o mai spun o dată: acolo avem rezumatul a ceea ce este cel mai important pentru Biserica Mireasă, și anume că la sfârșit Duhul și Mireasa vorbesc o singură limbă. Duhul și Mireasa vor fi atât de uniți în Cuvânt încât nu vor mai putea apărea gânduri personale.

Frați și surori, s-ar putea spune multe despre aceasta. Iar azi avem cina Domnului. Eu nu știu dacă în fiecare an a fost așa, dar de mulți ani am avut cina Domnului de două sau de trei ori pe an. Și în seara asta vom sărbători cina Domnului, și ne vom cerceta pe noi înșine în Cuvânt, înaintea lui Dumnezeu, ca să vedem dacă suntem vrednici. Și vrednici sunt toți cei care și-au dedicat viața Domnului, care și-au primit iertarea în credință prin har. Cina Domnului este mărturisirea despre ceea ce s-a întâmplat pentru noi pe crucea Golgotei, și anume că Domnul și Răscumpărătorul nostru Și-a lăsat trupul bătut pe crucea Golgotei, și și-a vărsat sângele pentru răscumpărarea noastră.

Și noi am auzit și ceea ce era scris acolo... Și dați-mi voie, înaintea cinei Domnului să vă citesc din Evanghelia lui Ioan 6, ca să avem în fața ochilor vorbirea simbolică a Domnului nostru. Cu toți știți că din vremea Reformei există cearta despre cina Domnului până în ziua de astăzi: unii spun „este”, ceilalți spun „reprezintă”; și cearta continuă de aproape cinci sute de ani până astăzi. Nu este deloc necesară o ceartă despre Cina Domnului, dacă se citesc textele din Matei 26, și celelalte. Dar înainte de asta, trebuie să se citească mai întâi din evanghelia lui Ioan 6, unde Domnul nostru vorbește câteva minute despre pâinea care s-a coborât din cer, despre trupul Său care urma să fie jertfit, despre sângele său care urma să fie vărsat. Citesc numai câteva versete. Ioan 6.48: „*Eu sunt Pâinea vieții.*” Ce semnifică pâinea? „Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu fiecare cuvânt al lui Dumnezeu.” „*Eu sunt Pâinea vieții. Părinții voștri au mâncat mană în pustie, și au murit. Pâinea, care se pogoară din cer, este de așa fel, ca cineva să mănânce din ea, și să nu moară.*” Aici vorbește despre Sine, despre jertfa Sa din care trebuie și putem avea parte. V. 51: „*Eu sunt Pâinea vie, care s-a pogorât din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac.*” Nu cine ia Cina Domnului, ci acela care mănâncă din această pâine care s-a coborât din cer, are viața veșnică. Și anume „*pâinea, pe care o voi da Eu, este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viața lumii.*” Noi trebuie și putem să-L primim pe Domnul și Răscumpărătorul nostru așa cum a venit El în chip de om. Despre asta este vorba! El n-a rămas în trupul duhovnicesc, ci El a venit la noi. Cuvântul s-a făcut trup și a locuit printre noi. Noi trebuie să-L primim așa cum ni s-a descoperit și așa cum ne-a răscumpărat. „*...trupul Meu, pe care îl voi da pentru viața lumii.*” El Și-a dat viața Sa, pentru ca noi să putem primi viața veșnică.

Continuă în v. 53: „*Isus le-a zis: „Adevărat, adevărat, vă spun, că, dacă nu mâncați trupul Fiului omului, și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viața în voi înșivă.*” Frați și surori, în El era viața și viața este lumina oamenilor. Cine-L are pe El, are viața veșnică. V-o citesc din 1 Ioan 5.11-12: „*Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul, are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața.*” Aici se vorbește în simboluri. Cine-L primește pe El are viața veșnică – pentru că El este adevăratul Dumnezeu și viața veșnică - 1 Ioan 5.20.

Aici este scris mai departe în v. 54: „*Cine mănâncă trupul Meu, și bea sângele Meu, are viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi.*” V. 55: „*Căci trupul Meu este cu adevărat o hrană, și sângele Meu este cu adevărat o băutură.*” V. 56: „*Cine mănâncă trupul Meu, și bea sângele Meu, rămâne în Mine, și Eu rămân în el. După cum Tatăl, care este viu, M-a trimis pe Mine, și Eu trăiesc prin Tatăl, tot așa, cine Mă mănâncă pe Mine, va trăi și el prin Mine.*” Aceasta rezumă tot: „*După cum Tatăl, care este viu, M-a trimis pe Mine, și Eu trăiesc prin Tatăl, tot așa, toți au viață veșnică prin Mine.*” Și am ajuns iarăși la punctul în care trebuie să deosebim – primirea Domnului prin pocăință și întoarcere, părăsirea căii largi care duce la pierzare, pășirea pe calea îngustă care duce la viață, intrarea pe poarta strâmtă, în credință, și să trăim personal salvarea și mântuirea lui Dumnezeu, în Isus Hristos Domnul nostru. Și numai după aceea putem merge la ceea ce este scris în Corinteni. Dar mai întâi citim ce este scris în Mat. 26. Avem aici descrierea cinei

Domnului, și de asemenea a Paștelor la care a fost instituită Cina Domnului. Mat. 26.26: „*Pe când mâncau ei, Isus a luat o pâine; și după ce a binecuvântat, a frânt-o, și a dat-o ucenicilor, zicând: „Luați, mâncați; acesta este trupul Meu.”* Mai înainte El spusese că-Și dă trupul pentru viața lumii, iar acum „*acesta este trupul Meu*”. „*Apoi a luat un pahar, și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, li l-a dat, zicând: „Beți toți din el; căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor.*” Am o întrebare pentru noi toți: avem în fața ochilor pâine, pe care a frânt-o Domnul, avem în fața ochilor paharul cu vin. Ce a vrut să spună Domnul nostru în v. 28, când a spus „*acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou*”? S-a referit El la vinul din pahar? A fost vărsat paharul, a vărsat cineva paharul, sau sângele Mielului lui Dumnezeu a fost vărsat pentru iertarea păcatelor noastre? Observați cum conduce Duhul Sfânt? Și „capetele luminate” n-o vor cunoaște niciodată! Se vor tot certa... Și aceasta noi de asemenea am spus-o de multe ori: cine mai discută, încă nu are descoperire; cine are descoperire nu mai discută dacă „este” sau „înseamnă”. Aici vedem cum Domnul conduce și se referă și vorbește despre legământ, despre sângele legământului care se varsă pentru mulți spre iertarea păcatelor. Iar în biserici cina Domnului se ia spre iertarea păcatelor și oamenii cred că atunci când iau Cina Domnului primesc iertarea păcatelor. Noi avem convingerea conform Scripturii că am devenit credincioși și am primit iertarea păcatelor prin sângele Mielului și la cina Domnului confirmăm că Hristos n-a murit zadarnic pentru noi, ci suferința și moartea Lui S-a meritat, pentru noi toți.

Încă ceva, frați și surori: întotdeauna trebuie citit exact, trebuie să luăm seama și să ascultăm. Gândiți-vă că vinul era în pahar iar în v. 29 scrie: „*Vă spun că, de acum încolo nu voi mai bea din acest rod al viței, până în ziua când îl voi bea cu voi nou în Împărăția Tatălui Meu.*” Deci, El a băut din rodul viței. Despre o transformare a vinului în sânge nu se spune nimic! Nu este vorba despre nici o transformare a pâinii în trupul Domnului. Aceste lucruri le-au introdus oamenii, și ei duc pe alții în rătăcire, făcându-le promisiuni goale, spunându-le că păcatele le sunt iertate când iau cina Domnului. Nu și iarăși nu. Iertarea păcatelor o primim prin credința în Isus Hristos, Domnul și Răscumpărătorul nostru, prin credința în lucrarea încheiată de răscumpărare pe crucea Golgotei. Și apropo, în Evrei este scris că Domnul nostru a intrat cu propriu său sânge în locul preasfânt ceresc, ca Mare Preot și prin aceasta noi avem acces la tronul harului, care este stropit cu sânge. Și sângele lui Hristos vorbește mai tare și mai bine decât sângele lui Abel. Și chiar și astăzi sângele este pe scaunul îndurării. De asemenea și despre tema aceasta trebuie să scriem, și trebuie să spunem că Domnul nostru, ca Mare Preot, n-a părăsit scaunul îndurării când Mielul a luat cartea ca să rupă cele șapte peceți. El rămâne Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec, până când și ultimul este mântuit și spălat în sângele Mielului. Închipuiți-vă numai că Domnul ar fi părăsit scaunul îndurării în martie 1963 când s-au deschis pecețile – după cum susțin mulți. Nu și iarăși nu. Sângele vorbește pentru noi. Încă mai suntem în timpul de har (vremea harului), oamenii mai pot fi încă mântuiți și-și pot trăi mântuirea deplină în Isus Hristos, Domnul nostru.

Încă un cuvânt minunat, din evanghelia după Marcu 14 de la v. 22: „*Pe când mâncau, Isus a luat o pâine; și, după ce a binecuvântat, a frânt-o, și le-a dat, zicând: „Luați, mâncați, acesta este trupul Meu. Apoi a luat un pahar, și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, li l-a dat, și au băut toți din el. Și le-a zis: „Acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți.”* Să fie spus încă o dată, și toți pot să înțeleagă foarte bine cum vorbește El în comparație – El și-a vărsat sângele Său pentru ca noi să avem răscumpărare, împăcare cu Dumnezeu, și iertare. A fost sângele legământului... Iar din acest context fac parte cuvintele din 1 Cor. 10, și 1 Cor. 11. 1 Cor. 10 de la v. 14: „*De aceea, preaiubiții mei, fugiți de închinarea la idoli. Vă vorbesc ca unor oameni cu judecată: judecați voi singuri ce spun. Paharul binecuvântat, pe care-l binecuvântăm, nu este el împărtășirea cu sângele lui Hristos? Pâinea, pe care o frângem,*

nu este ea împărțășirea cu trupul lui Hristos? Având în vedere că este o pâine, noi, care suntem mulți, suntem un trup; căci toți luăm o parte din aceeași pâine.” Acum avem totul laolaltă. Trupul Domnului care a fost jertfit, pâinea care a fost binecuvântată, apoi Biserica celor răscumpărați, care formează Trupul Domnului. El este Capul, noi suntem mădulele – 1 Cor. 12: multe mădule, un singur Trup. Iar aici pâinea și Trupul sunt aduse laolaltă. O mai citesc o dată: *„Paharul binecuvântat, pe care-l binecuvântăm, nu este el împărțășirea (părțășia) cu sângele lui Hristos?”* Despre asta este vorba: să primim părțășie cu Dumnezeu, prin sângele lui Hristos. Căci Dumnezeu a fost în Hristos și a împăcat lumea cu Sine. Și prin puterea răscumpărării, prin sânge, noi avem acum părțășia lui Hristos. *„Pâinea, pe care o frângem, nu este ea împărțășirea (părțășia) cu trupul lui Hristos?”* Mai întâi cu trupul care cu adevărat a fost răstignit, iar apoi cu Trupul care este alcătuit din cei răscumpărați, ca Biserică, Trupul lui Hristos. V. 17: *„Având în vedere că este o pâine, noi, care suntem mulți, suntem un trup; căci toți luăm o parte din aceeași pâine.*” Vedeți cum dăruiește Dumnezeu har, și cum pune El totul laolaltă în armonie astfel încât un verset nu este împotriva celuilalt, ci se completează unul pe celălalt până când avem înaintea noastră un tablou complet.

Iar acum locul din 1 Cor. 11. de la v. 23: *„Căci am primit de la Domnul ce v-am învățat; și anume că, Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat o pâine. Și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o, și a zis: Luați, mâncați; acesta este trupul Meu, care se frânge pentru voi.”* Aceste cuvinte - *„acesta este trupul Meu, care se frânge pentru voi”* nu sunt scrise în Matei 26, nici în Marcu 14. Vedem cum Duhul lui Dumnezeu a călăuzit până la desăvârșire și cum luminează fiecare temă din Scriptură și dă claritate în toate detaliile. V. 24 încă o dată: *„Și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o, și a zis: Luați, mâncați; acesta este trupul Meu, care se frânge pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea. Tot astfel, după cină, a luat paharul, și a zis: „Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea, ori de câte ori veți bea din el. Pentru că, ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, până va veni El.”* Este pur și simplu minunat cum a spus Dumnezeu totul în Cuvântul Său. Dar mai trebuie subliniat și următorul lucru: nu este scris totul într-un singur capitol, sau într-un singur verset. Fiecare temă este răspândită și trebuie cuprinsă ca un întreg, pentru a avea o privire de ansamblu din partea lui Dumnezeu. Sigur că lucrul principal constă în faptul că suntem răscumpărați, că avem siguranța credinței, că sângele legământului a putut fi lucrător în noi, că noi am încheiat acest legământ cu Dumnezeu, că ne-am dedicat viețile noastre Domnului, și că așa putem veni la masa Domnului și putem sărbători Cina Domnului fără îndoială.

Și dacă în mijlocul nostru mai sunt prieteni care încă nu au siguranța mântuirii, vă rog în locul lui Hristos să nu vă îndoiiți de ceea ce a făcut Dumnezeu pentru noi în singurul Său Fiu născut, pe crucea Golgotei. Primiți-o prin credință, credeți-o, și în clipa aceea se împlinește *„Crede în Domnul Isus Hristos și vei fi mântuit tu și casa ta.”* Necredința este pierzarea oamenilor. Credința este salvarea noastră – credința în Isus Hristos, Domnul și Răscumpărătorul nostru.

Azi poate să vină fiecare; fiecare poate să aibă o experiență cu Dumnezeu. Și astăzi ne vom ruga, de asemenea, pentru toți bolnavii, după adunare. Noi trebuie să-L luăm pe Dumnezeu pe Cuvântul Său – nu se poate altfel. Noi trebuie să-L luăm și noi Îl vom lua pe Dumnezeu pe Cuvântul Său! Dorim să ne rugăm împreună cu cei care doresc să-Și dedice viața Domnului, și cu cei care doresc ajutor prin rugăciune. Și Cuvântul Domnului nu se va întoarce gol, ci va împlini scopul pentru care l-a trimis Dumnezeu.

În încheiere dați-mi voie să spun: nu dorim să-i judecăm pe alții sau alte religii sau alte persoane, și nici creștinismul și bisericile creștine. Ceea ce s-a amintit, a fost în legătură cu lucrurile

care sunt prezentate acum ca știri. Nu ne-ar ajuta la nimic dacă am cunoaște lucrurile care nu sunt în regulă la alți oameni, dacă noi înșine n-am fi în regulă cu Dumnezeu, dacă noi n-am fi găsit har înaintea lui Dumnezeu și să umblăm pe calea cea îngustă care duce la viață. Fie ca să devină o realitate dumnezeiască în noi toți, prin harul Său, pentru toți cei ce sunt azi aici, pentru toți care ascultă și ne urmăresc în lumea întreagă – fie ca ziua aceasta să fie o zi deosebită și fie ca toți cei ce ascultă și ne urmăresc să creadă, doar să creadă că Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine și că cina Domnului este sărbătorită în amintirea lucrării de răscumpărare încheiate pe crucea Golgotei. Iertarea este în sângele Mielului. „Spălat în sângele Mielului...” De 23 de ori este amintit Mielul în capitolele din Apocalipsa. De 23 de ori, numai în Apocalipsa - este Isus Hristos amintit ca Miel. Mielul lui Dumnezeu a ridicat păcatele lumii – păcatele tale și ale mele – le-a dus la cruce. S-a isprăvit. Noi suntem răscumparați. Vina noastră este plătită – păcatele noastre sunt iertate. Lui, Mielului să-I fie lauda în veci, pentru răscumpărarea încheiată, pe care o amintim într-un mod deosebit la cina Domnului. Domnul Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toți, și să fie cu noi. Amin! Ne ridicăm... Ne vom ruga împreună. Nu știu dacă surorile noastre au o cântare potrivită, care să exprime chemarea de a veni la Domnul... Iar noi cu toții ne cercetăm în prezența lui Dumnezeu. Dorim să ne dedicăm Lui viețile noastre. Dorim să-I spunem Lui totul, Lui să ne plângem, și El ne va fi îndurător. Cântăm și astăzi, ca întotdeauna... Vin surorile noastre... „Așa cum sunt...” Ce aveți voi? Cântați voi mai întâi, și după aceea noi. [...] Să mai cântăm și „Așa cum sunt...” – apoi vom lua cina Domnului.